

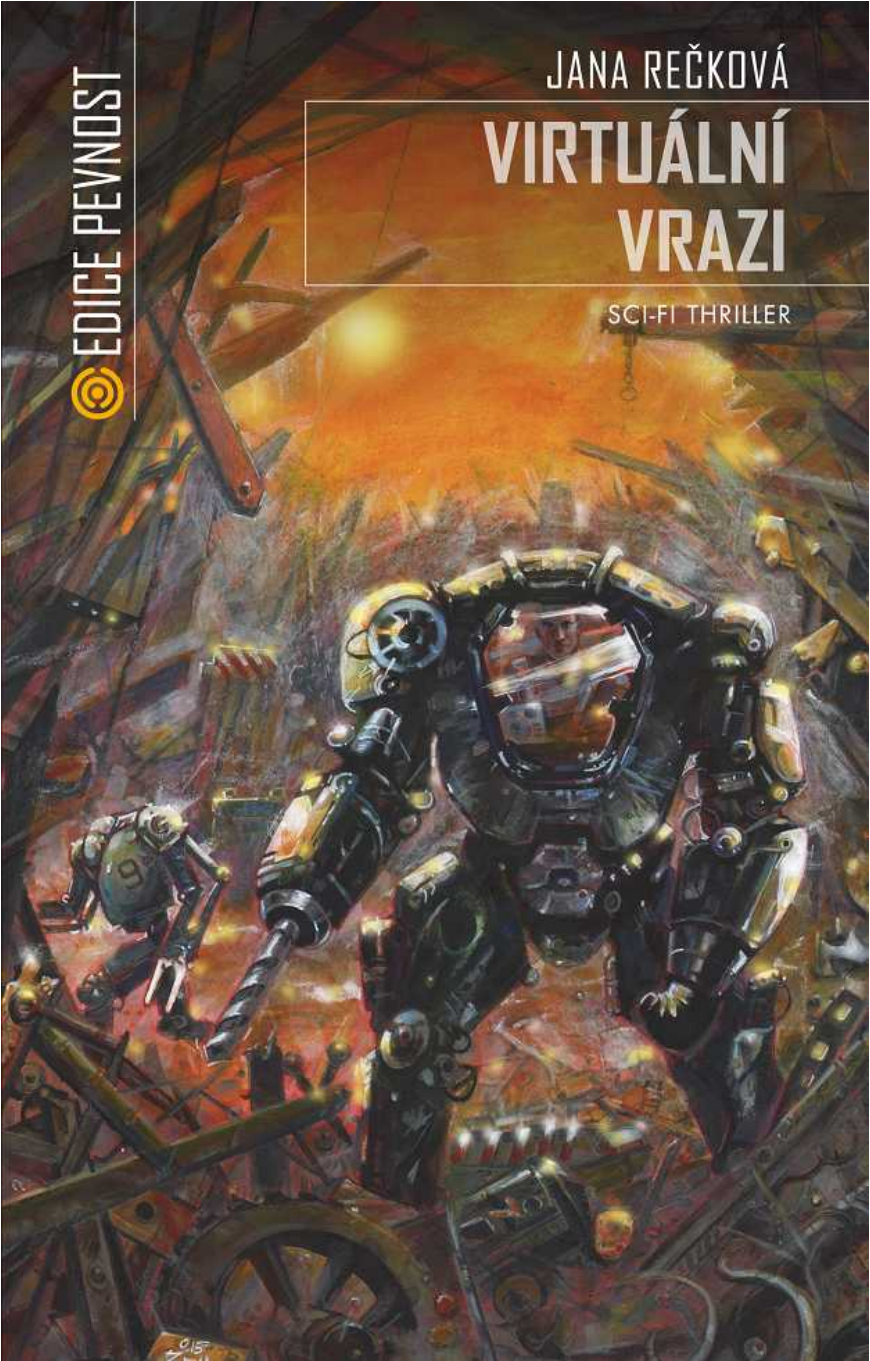
EDICE PEVNOST

JANA REČKOVÁ

VIRTUÁLNÍ VRAZI

SCI-FI THRILLER

015

JANA REČKOVÁ

**VIRTUÁLNÍ
VRAZI**

JANA REČKOVÁ

VIRTUÁLNÍ VRAZI

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Dvojí varování pro čtenáře:

1. Toto není kyberpunk. Nedoporučuje se konzumovat ve čtenářském módu kyberpunkovém, vhodnější je fantasy.

2. Čísla před kapitolami nejsou na ozdobu; slouží k orientaci v čase.

Copyright ©Jana Rečková, 2015

Cover Illustration © Karel Zeman & Lukáš Tuma, 2015

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2015

ISBN (e-pub) 978-80-7425-440-6

ISBN (mobi) 978-80-7425-441-3

ISBN (pdf) 978-80-7425-442-0

'44

Hrob, ve kterém to klouže

Mladý muž šel na schůzku se ženou, kterou neznal. Totiž, choval určité (dost určité) podezření, ale s jistotou nemohl vědět ani to, že je opravdu žena – možná ji nikdy v životě neviděl.

Setkali se mnohokrát a mnohokrát ji zabil. Možná si na tu schůzku vezme pistoli a možná se pro změnu pokusí zabít jeho. Nevěděl, jestli se na to náhodou nemá těšit.

Začínalo se šeřit, ale v dešti, který mu lepil vlasy k hlavě a černé šaty na tělo, to skoro nebylo poznat. S deštěm jako by na město přšel prach; ten déšť se podobal všemu, co poslední dobou kolem sebe viděl. Nechoval se normálně, slušně; nesmýval vůbec nic, čeho by se město i země chtěly zbavit, místo toho jen přinášel další špínu.

Šel kolem výkladů a oken, rozbitých zuřícími závisláký nebo při policejních akcích, kolem oken a dveří, zatlučených prkny jako při moru, až na to, že při středověkých morech nejspíš nebyl problém sehnat prkna z opravdového dřeva. Tyhle kousky byly v nejlepším případě dřevotříska a většinou docela sprostý plast. Jako rakve.

Jak zvláštní a podivné. Někdo z vlády nebo parlamentu si postavil hlavu a zákon o povinném spalování všech mrtvých, katolík nekatolík, neprošel. Bez ohledu na vysoké procento sebevrahů převládaly pohřby do země, což znamenalo kopání hrobů – individuálních i masových. A dočasně razantní snížení nezaměstnanosti.

Protřel si oči mokřýma rukama, zamžoural. V téhle ulici podvědomě čekal blikající neony, i když už neblikaly dávno, snad dva tři měsíce. Zabloudil pohledem k herně,

důkladně zavřené mříží, ne nějakými prkýnky. Čínské značky nad vchodem asi strhla policie, ale jemu uvízla v paměti její přezdívka. Říkali tomu podniku Očistec. Napadlo ho, že sem přijdou všichni ti sebevrazi, protože v pekle budou mít plno, a uchechtl se.

Dešť rachotil, odrážel se od napůl povaleného plotu z vlnitého plechu naproti přes ulici, kapky hopsaly a vyskakovaly, jako by pršelo zdola nahoru. V tom kraválu vůbec neslyšel hlídku, až ho dloubl do žeber pendrek. Rychle se ohlédl, totiž hlavou a očima rychle, tělem pomalu, to člověk musel mít nacvičeno, jinak schytl ránu. Po obyčejném obušku – jo, tenhle byl obyčejný – zůstala jen modřina, ty elektrické vyvolávaly srdeční arytmie a zástavy; údajně už byly staženy, ale jeden nikdy neví, některé rozkazy a zákony se z hradů, paláců a ministerstev dostanou dolů rychle, jiné vůbec ne.

Policista mu trhnutím hlavy naznačil, že má zajít pod stříšku, kterou si hlídka postavila na místě bývalého stánku s párky v rohlíku. Plachta se prohýbala pod tíhou deště, ale zatím držela.

„Jdu do kavárny Na rohu,“ řekl mladík bez vyzvání. „Mám po směně.“

Druhý policista, který seděl u rozviklaného stolu, ukázal bradou směrem k jeho kapse. Nepožádal o doklady, nemusel, všichni to znali. Když je dostal, pečlivě si je rozložil a četl s dyslektickým úsilím. První mu nakoukl přes rameno a ušklíbl se.

„Hrobař,“ ucedil a změřil si mokré černé šaty a černé boty. „Proč nejsi od bláta? Dneska to v parku muselo zatraceně klouzat.“ Věděl, kde se právě kope. Teoreticky by měla být městská zeleň zachována; kdosi z vládců se vyjádřil v tom smyslu, že v blízké budoucnosti (jen co vymře

tahle ztracená a zatracená generace) budou zdraví a veselí občané trávit volný čas poklusem a cvičením na trávnících a mezi úhlednými živými ploty a učesanými, zastříženými stromky, nikoli ve zhoubném opojení poslední drogou. V praxi magistrát na zeleň kašlal. Možná na radnici seděli tlustochové, kteří běhali neradi.

Dneska to opravdu klouzalo, do té míry, že to na žebřících při slézání a vylézání z velké jámy (to ta kočičí chřipka) bylo opravdu nebezpečné a všichni starší, nemocní a méně obratní se za mlčenlivého souhlasu vedoucího prací drželi zpátky a kopali jenom mělké soukromé hroby. Stejně jich nebude dost.

„Umyl jsem se a převlékl,“ vysvětlil mladý muž. „Jdu na schůzku s dámou.“

„Mluví jako ve hře,“ poznamenal sedící policista podezíravě.

„Taky to může mít z knížek,“ namítl poměrně vlídně ten stojící a zmoklejší.

„A to se smí?“ zamračil se sedící dyslektik.

„Jo, zatím jo,“ ujistil ho kolega.

Pod stříšku vrazil třetí policista, nejmladší ze všech, udýchaný a rozjařený. „Už jsem je zajistil,“ hlásil. „Měli v autě brýle a rukavice a přiznali, že jedou do tajné herny. Takoví staří, přes čtyřicet!“

„Výborně,“ pochválil ho sedící muž.

Mladý policista rozjařeně zasalutoval. Až pak se podíval na momentální oběť. „Hele!“ vyhrkl. „Vy jste Gez!“

Oslovený se nepatrně příkrčil. Nepřítakal, ale ani to nepopřel.

Oba starší policisté se na veselého kolegu zamračili. „Kdo to má jako být?“ zeptal se ten zmoklejší.

„Hrdina!“ prohlásil mladík zapáleně. „V dokladech to nemá, aby ho závisláci nezlynčovali. Má medaili za zásluhy o Ozdravení, prvního stupně!“ Oči mu zářily.

„Dobře schovanou,“ zamumlal zadržžený.

„Tak proč děláš hrobaře? Kopáče?“ Sedící policista bouchl dlaní do stolku, deska se prohnula. „Zaručeně ti dali slušný prachy!“

„Měl jsem co splácet.“ Kopáč v černém se zadíval na zem. Voda jim obtékala boty a snažila se vzlínat a dobývat se dovnitř, jenže umělá kůže nemá ty správné póry, nepromáčí se právě snadno.

Mladý policista kývl. „To je pravda. Vysvětlím vám to, ale až v suchu na stanici, podíváte se do evidence. Tenhle člověk je v pořádku, fakt. Napravený občan.“

Loudal se od nich. Stejně už měl zpoždění, jak ze sebe v malé společné koupelně v provizorní buňce kopáčů dlouho smýval bahno z toho mokrého, upatlaného pracovního dne. Teď k němu ještě pár minut přibylo. Možná už tam sedí, milá obluda z jezera, a žmoulá v kapse pistolku. Také ho zná pod tím jménem, kterým ho oslovil ten nadšený policajt. Jestli ho Nessie zabije, snad to udělá rychle a čistě, rychleji a méně bolestivě než rozzuření hráči. Povzdechl si. Doufejme, že ji nepostihla kočičí chřipka nebo některý z ožvlých středověkých morů. Cestou zahlédl na několika domech černé desky se symbolem kočičích uší. Karanténa. Třeba už v tomhle městě nezůstal nikdo živý, jen on a policisté...

Zaklonil hlavu, do oka mu padla zvlášť vydařená, macatá kapka. Nevymýšlej si, Gezi, dost možná poslední z rodiny. Tady nejsi ve hře a nemáš zbraň. Poznají tě skoro všichni závisláci a první z nich, kdo sebere odvalu a obstará si nějakou zbraň, tě zabije. Ať je to aspoň Nessie...

'23

Nebezpeční malí hráči

Toho dne ho ani náhodou nenapadlo, že je to nejhezčí den jeho života, a současně svým způsobem poslední. To až potom, mnohem později. Ráno byl vlastně jen pořádně otrávený, že jedou do přírody.

Z přírody kýchal, smrkal a dělala se mu vyrážka. Podle novin, které si musel hacknout, protože v šesti letech na ně ještě neměl povolení, byly lesy plné úchylů a pedofilů, takže předem věděl, že bude mít strach, tudíž se bude držet brášek, protože rodiče budou fotit a natáčet stromy, kytky a šutry, bráchové budou otrávení zase z něj. Jo, a klíšťata vám můžou pěkně zatopit, když jste alergici a máte zakázané očkování. Nemluvě o veverčích nemocech a vzteklině – co kdyby se omylem probudil nějaký netopýr, nebo ho kousla poslední liška na světě? Koneckonců vzteklinu mají i ježci, aspoň to psali v novinách, stihl to přečíst, ještě než mu rodičovský kontrolní program zatměl obrazovku.

Ale pak vyjeli, auto poslouchalo jako starý pes, táta svého veterána spokojeně, poklidně vedl hrbolatými silničkami, kam novější vozy ani nezabloudí, protože by se jim při každém výmolu nafukovaly airbagy, vesnické domy vypadaly starobyle, však byly z minulého století, možná i starší, svítilo na ně sluníčko a majitelé je vesele opravovali z vratkých žebříků, asi natírali střechy na červenou a stěny na bílou, aby docílili patřičného kontrastu, a Ro utrousil: „Bukolické!“ Ale vůbec to neznělo zlomyslně.

Máma všechny nakrmila cetirizinem, takže ani nekýchali a táta si nemusel v jednom kuse utírat oči připraveným antialergickým kapesníčkem.

Máma měla těžké zaměstnání, dělala mluvčí velké nemocnice, to znamená, že se musela na každého usmívat – i do kamery lokálních zpráv – a všem vysvětlovat, že mašinerie zdravotnictví ještě stále funguje a stará se o lidi.

„Živí nás penězi, které vydělá lží,“ poznamenal k tomu jednou Al, když měl černou náladu. „Kdo ví, jestli nás nekojila karcinogenním sójovým mlíčkem.“ Ro ho kupodivu zakřikl, jen ať si to zkusí, živit rodinu. V téhle době, v tomhle reálném světě.

Mámino zaměstnání ovšem mělo tu výhodu, že snadno sehnala léky, takže na tom byli přece jen trochu líp než většina sousedů z ulice, kteří nakupovali léky v drogerii, kde jste dostaly jenom ty podřadné, hodně ředěné a ne moc účinné.

Potom někde zastavili, nebylo to parkoviště, takže se cítil trochu divně, bráškové vyhrabali z kufru auta dlouhé dýky a táta na ně koukal dost zděšeně. „Co kdyby nás zastavila kontrola?“ hlesl.

„To se zvládne,“ mínil Al, jen tak koutkem úst, ale Ro měl tu slušnost, že tátu uklidnil: „Bylo to schovaný a pojíždny rentgeny mají jenom na dálnicích.“

„Tohle je v reálu, bertíci,“ řekla nešťastně máma. „Copak to nepoznáte?“

Oba bráškové, Albert i Robert, se snaživě zatvářili zkroutěně a Tajn měl zase ten mindrák, že není taky bertík a proč mu dali to blbé jméno, údajně podle nějaké ženské ze sci-fi románu, grrr... Ovšem fakt byl, že ve školce asi ten román nikdo neznal, i když pár děcek už potají četlo, tak se mu aspoň nikdo neposmíval. To jenom jemu vadilo, že správně měl být holka, jenomže v tom složitém

procesu oplodnění se něco pokazilo. Což naštěstí nikdo mimo rodinu nevěděl.

Vyšli na louku a mířili k lesu. Tajnovi jeho nové sandály nejdřív připadaly hrozně propustné, jako že mu málo chrání nohy, ale pak objevil, že v nich cítí, po čem šlape; nerovný terén, hrboly, trávu, a za chvíli už skoro litoval, že se nenechal přemluvit a nevezl si šortky, to by ho ta delší tráva hladila po lýtkách. Kolem bzučel hmyz, máma vykládala něco o včelím moru a o tom, že tyhle mouchy neštípou (nebo nežahají? – nikdy si nemohl na to správné slovo vzpomenout), pak najednou Tajn viděl, jak se k Alovi přiblížila taková tlustá moucha a Ro bleskově vytrhl dýku a přesekl ji vejpůl.

„Reflex,“ pokrčil rameny, když mu máma vyčetla, že zabil nevinného čmeláka.

„Zatracený hry,“ broukl táta, ale Tajn potají obdivoval hráčské reflexy obou bratrů a štválo ho, že ještě nedorostl do nejmenší povolené kombinézy, aby mohl do světa her vstoupit doopravdy, ne jen se svou postavičkou na domácím monitoru, a tu a tam v trojrozměrné projekci, když ho berti vzali s sebou do Sklepení, kde se nikdo neptal na věk. To bylo obyčejně, když se rodiče vydali někam za opravdovou kulturou, do skomírajího městského divadla nebo na živý koncert. Tuhle zábavu pro staříky si nedokázali odepřít. Tajn to nechápal, nechápali to ani berti, ale shodli se, že nebudou dělat chytré a počkají, třeba tomu s věkem taky přijdou na chuť.

Táta byl jinak docela in, protože on hry dělal, a nejen ty pro mrňata, občas se svou partou prorazil i v konkurenci náctiletých geniálních šilenců, a to už člověk musel mít sakra nápady, v jeho věku fakt neuvěřitelné... Možná to bylo tím nádorem, jenže toho dne ještě o žádných nádorech

nevěděli, jen se tak courali lesem, který nebyl ani soukromý a zakázaný, ani postříkaný něčím jedovatým proti něčemu nakažlivému, a bertící se co chvíli oháněli dýkami s razancí profiků nebo bádali nad podivnými houbičkami, jestli by to třeba nemohly být lysohlávky, a nad kdejakou rumištní rostlinou, jestli to náhodou není to pravé konopí – no ano, už tehdy, skoro před dvaceti lety, člověk v lese narazil na patetické pokusy o rekultivaci divoké skládky a páchnoucí kytky byly určitě horší než nějaké staré hrnce a plesnivé kusy nábytku, které se hojně povalovaly všude možně v zanedbaných městských čtvrtích.

Toho dne se všichni smáli blbostem, svítilo sluníčko a nikoho tak nějak nenapadlo bát se ozónové díry a všechno bylo v pohodě a nic zvláštního se nedělo – tedy až do pozdního odpoledne. Naobědvali se mezi nízkými větvemi rozložitých stromů, na které se lezlo tak dobře, že to bertíkům připadalo pod úroveň, tak akorát pro Tajna, ten si zato pěkně užil a odřel si loket, jenže máma měla s sebou dezinfekci, a tak bylo všechno v pořádku.

„Konečně vypadáš trošku jako kluk, ne jako...“ Zarazila se a Tajn věděl, co měla na jazyku: postava ze hry. Nechápal, co proti hrám rodiče pořád mají, vždyť se tím táta vlastně živí, totiž rozhodně si takhle bokem vydělá víc než u pásu v pitomé automobilce, ale toho dne nad tím nebádal, nechal to plavat.

Rodiče vzpomínali, jak chodili do lesa na borůvky – sice to bylo už za jejich mládí zakázané, ale když si dítě neslo hrstičku v pytlíku, nikdo z toho nedělal můru. Nebo na houby, i když v novinách burcovali, jak jsou jedovaté, protože nasávají z půdy všelijaký toxický odpad. Táta dokonce jako kluk lyžoval na opravdovém sněhu, ale

opravdové koupání v přírodě už nezažil, voda v rybnících vyvolávala ošklivé ekzémy už přes padesát let.

V jedenáct hodin se všichni natřeli krémem s vysokým ochranným faktorem, přesně jak to doporučovali v televizi, a tak jim teď všechno jídlo chutnalo po krému, ale stejně to bylo fajn, uvnitř toho stromu, jako v podivném pokojíku, a Tajn si říkal, že něco takového si pořídí ve hře, jen co získá nějaký ten V-dolar.

Bertíci šermovali klacky a táta je pozorně sledoval, bylo vidět, jak si jejich pohyby ukládá do paměti; jeho parta začala nedávno pracovat na předprogramovaných kombinézách s posilovači, i když praví hráči se nad tím ušklibovali, berti ale připouštěli, že do dvou let od zavedení to bude mít každý, jinak v bojích neobstojí. Pak se Ro zamyslel a dodal, že v sexu na to dojde taky. Tomu Tajn nerozuměl, ale moc ho to nezajímalo, koneckonců Ro byl o osm let starší, za chvíli bude z bojů málem odepsaný těmi mladšími, takže mu asi nic jiného nezbude, než se bavit sexem, ne?

Pokazilo se to, až když se vraceli k autu.

Chtěli se těm zfetovaným nebo opilým maníkům vyhnout, jenomže oni si jich všimli, potácivě se rozběhli k nim a hulákali. Nějaké sprosté průpovídky o pitomých měšťácích, polovinu těch slov Tajn ani neznal, i když měli ve školce pár pěkných expertů, ne moc vtipné posměšky, strkání, no dobře, tomu se dalo uskočit, uhnout, ti čtyři nebyli zase tak obratní, ale pak začali dva sahat na mámu, jeden řval, že to je ta kurva z televize, ať teda ukáže tu péči o lidi, druhý zkomolil slovo péče, takže znělo dočista jinak, a Tajnovi z toho začalo nepříjemně tlouct srdce. Táta se snažil mezi nimi prorazit, mámu táhl za sebou, ale ti dva ji chytili a pak se berti najednou dali do pohybu. Ruce jim sjely k dýkám – reflex,

jak to před pár hodinami řekl Ro. Dýky se mihly, jednou, dvakrát, to stačilo. Chlápci byli najednou na zemi a krváceli, jak to Tajn v životě neviděl. Bráškové asi jo.

Rodiče byli zticha, zírali.

„Ty hry,“ promluvil pak táta s knedlíkem v krku. „Ty zasraný hry.“

Máma se rozbrečela. „Polepšovna,“ vypadlo z ní staré slovo.

Al a Ro se na ni podívali, Ro řekl: „Ne, pokud nás neudáte.“

„Zahodte ty kudly,“ hlesla máma a berti se zatvářili útrpně. Tajn v duchu zakroutil očima. Otisky, DNA, všichni jsme od narození v evidenci, ve kterém století žiješ, máti?

„Ne,“ prohlásil táta rozhodně. „Zpátky k tomu potoku, umyjte je, co to jde, ale fofr. My jedeme, vemte to k silnici tamhle pod lesem, počkáme tam.“

Bráškové kývli a dali se do běhu.

Tajn civěl na mrtvé. Jednomu se zachvěla víčka, pohnul prsty, ruka se mu zacukala, jako by chtěla ohmatat ránu pod žebry. Věděl, že by ho měl dorazit, pro jistotu, neměl zbraň, takže by mu musel šlápnout na krk, přitlačit, celou svojí váhou, pětadvacet kilo stačí, když člověk ví, jak na to, a držet, dokud chlap nevypustí duši. Jenomže se mu při té představě udělalo zle, na zvracení, a to nesměl, protože podle zvratků by ho policajti vystopovali, jasná věc.

Měl to říct tátovi, ale když on už byl kus vpředu a volal na něj, šlo jim o čas, nebyli moc daleko od vesnice, co kdyby sem někdo přišel. Doklopýtal k mámě, ta už si utřela slzy a sveřepě vykládala něco o tom, že tohle by žádné dítě nemělo vidět, ale potichu, jako když si někdy doma připravovala důležitý proslov do týví.

Pak si nějakou dobu mysleli, že to zvládnou, ale za tři týdny, večer, skoro v noci, jim rozkopli hlavní dveře policajti v maskách a odvedli je k výslechu, všechny, i Tajna, i když u něj musela být v místnosti ta babizna z péče o děti, která mu naháněla mnohem větší strach než celá policie.

Byl to ten chlap, kterého jsem nezabil, věděl. Pamatuju si jeho obličej... Nenáviděl ho, nenáviděl všechny ty masité, vyžrané, opilecké ksichty, rozšklebené, chrlící urážky, ty hnusáky, kterým se čertvíproč nesmí ubližovat, ale počkej, mizero, jednou to s tebou skončuju, a nebudu u toho zvracet, sliboval, zatímco mlčel a tvářil se, předváděje deprivaci nebo mutismus – prostě nějakou tu dětskou psychiatrickou diagnózu, kterých jsou věčně plné noviny.

Později se ukázalo, že to nastudoval dost dobře, první pěstouni (vždycky byl přesvědčen, že ten slovní základ *pěst* není žádná náhoda) netušili, že není doopravdy postižený, za celé ty dva roky na to nepřišli, další, o něco vlídnější, se domnívali, že v jejich rodině prospívá a zlepšuje se, ale ve skutečnosti si už nemusel tolik dávat pozor; vyrostl a ve speciální škole se naučil dobře uhýbat ranám i slovům, ovšem u té druhé rodiny už pobyl jenom rok, potom tátu pustili a... Mohlo to být lepší, bertíci už to v polepšovně měli za pár, i když co je to za rodinu, bez mámy... No ale osud jim šel po krku. Vytrvale. Jak je to slovo... jo, neochvějně.

'43

Nessie, obluda z jezera

Malebné jezírko ve skalách, uprostřed hlubokého lesa. Nic takového už v reálu neexistuje. Voda hluboce modrá,

ve stínu skal do zelena. Roztríštěná duha na ploškách slídy – ne, takové skály už se fakt nedělají. Plážička s bílým pískem, vítr něco šeptá borovicím, jež se mateřsky starostlivě sklánějí nad propadlinou, slunce, starodávné slunce, které ještě nikoho neohrožuje rakovinou kůže nebo šedým zákalem, ostýchavě nakukuje mezi dlouhatánským jehličím. Dokonalý kýč, plakát cestovky z minulého století, kdy se ještě smělo volně popojíždět a poletovat po světě, než se všichni vládcové Evropy domluvili... Ale to znáte z novin. A jestli na ně nemáte povolení, najdete si kámoše hackera, ten se nabourá i do archívu. Samozřejmě musí mít odvalu, ale co by to jinak bylo za hackera?

Mladý muž, který se prodral trnitým houštím a podlezl závoje skloněných borovic, nemyslel na svrab a neštovice světa, chtěl se prostě vykoupat. Stáhl si vysoké boty, krátký vypasovaný kabát, košili s nabranými rukávy, už trochu ošuntělou a zašedlou, kalhoty do půli lýtek. Běžný kostým, klidně se mohl vydávat třeba za potulného pěvce, ovšem chyběl mu hudební nástroj. Ještě ráno měl kytaru, jenže tou vzal po hlavě jakéhosi dotěru v hospodě a udělal do ní díru. Do kytary. Stejně na ni moc neuměl hrát – a pokud věděl, posilovače na provozování hudby zatím do kombinéz nikdo nenaprogramoval.

Hodil šaty na kraj pláže, pod šípkový keř, a chystal se ponořit, jen ještě nevěděl, jestli do vody normálně sejde po písku, nebo skočí ze skály. Než si to rozmyslel, objevila se na hladině hlava. Měla trvalou, namodralé beraní kudrny, nejhnusnější retro v galaxii. Tlustý obličej, povislé laloky tváří. Vynořil se další kus, tlustá ramena, v jejichž tuku se při každém pohybu dělaly důlky, široká ramínka plavek; budou mít vzor z obřích květů a tuhé košíčky, které

ani v nejmenším neodpovídají tvaru prsou – vůbec žádných ňader. Už tu stylizaci poznával. Patřila k ní mohutná stehna a vinutí křečových žil, rozšklebený úsměv. Takovou postavu si vytvoří jedině chlap. Takže k čertu s ostychem.

Vyšel jí naproti, setkali se na mělčině, ona na břeh, on do vody, měřili se obezřetnými pohledy.

„Ahoj, Nessie,“ pozdravil přátelsky.

Podmračila se, špeky na pažích se jí zatřáslly. „Cože? Nessie?“

„Tak říkali obludě v jednom skotském jezeře,“ vysvětlil.

„Aha, Lochneska.“ Zasmála se, mile, jako by vypadla z role. Obluda jí očividně nevadila. „Bezva, tak budu Nessie. A kdo jsi ty? Gez?“

Zarazil se, hlavou mu prolétl pitomý nápad, že ho odněkud zná, ale vzápětí si uvědomil, že to jméno je v mnoha světech slavné. Přímo profláknuté, ovšem ne vždycky díky němu. Rozhodně ne jenom díky němu.

„Nojo, jasně,“ broukl přívětivě. „Jsem Gez. To je tvoje?“ ukázal na jezírko.

„Pěkný, ne?“ pochválila se a prohlížela si ho. Skoro jako ženská. Ale žádná ženská si neudělá takovou postavu, to je blbost.

Stejně se radši vrhl do vody a potopil se. Vzápětí ho něco chytilo za nohu a táhlo do hlubiny. Současně pocítil slabé bodnutí v lýtku. Zalehlo mu v uších; tak tady autor vážně myslel na všechno. Dostal strach, že zažije opravdové utopení. Br, to teda ne! Zkroutil se a hrábl po tom, co ho drželo. Jo! Mám tě!

Slizká, dlouhá věc, asi had, honem, kde má hlavu... Moc se nenadechl a teď mu docházel vzduch, šátral prsty, tady se to zužuje, zkusím to... zlomit. Zadoufal, že to zúžené

místo je skutečně za hlavou, prudce škulbl, natáhl a zalomil kluzké tělo. Úhel stoosmdesáti stupňů neudělá dobře ani hadovi... Neudělal. Smyčky, které ho držely, ochably, vystřelil ke hladině a mohutně se nadechl.

Nessie ho se zájmem pozorovala. Ležela na plážičce, která jí byla skoro plná, se zvrácenou elegancí, chyběl jí jenom slunečník a drink s paraplíčkem. Řekl jí to, jen co pořádně nabral dech. Pak dodal, že jí asi zabil hada.

Mávla nad tím rukou. „To nic, zaleze do díry ve skále a zotaví se. Nekouzl tě? Já jen, že je jedovatý, radši polez z vody, ať tam neomdliš.“

Ještě než domluvila, začalo se mu dělat nevolno, okolí šedlo a tmavlo, voda houstla, jako by plaval v rosolu. Stěží doplaval k pláži, aspoň aby měl hlavu na písku, ale ne, nevdechovat písek, to dusí... Začínal mít toho malebného jezírka po krk.

Matně vnímal, že ho někdo táhne z vody, roztomilá obluda Nessie, jasně že je to holka, moc se mi líbí, fešanda, třeba dostanu dýchání z úst do úst, to bude krása... Spokojeně odplul do tmy.

Vzbudil se do šera a mihotání plamenů. Nessie si dělala na pláži ohýnek a něco na něm pekla. Dřepěla u toho jako hrouda, taková ropuchovitá příšerka, ale kdovíproč mu připadala jako kamarádka.

Otočila se k němu. „Určitě jsi měl hlad, normálně ten jed nepůsobí tak dlouho. Zabil jsi ho důkladně, seš dobrej. Dáme si ho k večeři.“

„Jsem hubenej, proto mě to tak vzalo,“ řekl ochraptěle.

„Jo, to vidím.“ Zasmála se. „Obleč se, už se ochlazuje.“ Sama měla na sobě nějaký háv, pochopitelně květovaný, a jemu až teď došlo, že její oblečení se do světa, kam se

vydal původně, nehodí. Jiná doba, jiné místo. Jak to, že dostala takovou autonomii?

„Ty musíš být velký zvíře,“ poznamenal.

Koukla na něj, přimhouřila jedno oko, ve druhém se jí zaleskl odraz ohně. „Jsem jenom šizuňk.“

„Cože? Šizuňk?“ Chvatně se oblékal, už zase na něj do-
rážel ten pocit, že je to opravdu ženská a že si ho mohla
hezky zblízka prohlédnout. Potíž byla v tom, že vypadal
skoro stejně jako postava. V reálu byl možná trošinku
menší, měl kratší vlasy a řidší vousy, tedy když se tam nebo
tady nestihl oholit, a zatímco tady by asi o něm řekli, že
je štíhlý, tam byl spíš hubený. No a oči neměl modré, ale
spíš modrošedé. A... A tak dál.

„No, tohle všechno je velké cít,“ přeložila mu to. „Pod-
vádím. Jak to, že to Geze překvapuje?“

„Nepřekvapuje,“ bránil se, „jenom používáš jinou ter-
minologii.“ Začichal. „Nebude už ten had upečený?“

Odvrátila se a znovu si dřepala k ohníčku. „Jedu se ne-
bojíš?“

„Ne...“ Zarazil se. Jistěže tady všude existovaly věci,
které člověka mohly zabít, dokonce se to stalo i těm, kdo
seděli doma v křesle a měli jenom přilbu a rukavice – na-
šli je s infarktem nebo tak něco. A ona přece přiznává, že
podvádí.

„To bys ovšem měl,“ řekla. „Ale ne teď. Dáme si spolu
večeři. Dobrou večeři, zabíječi hadů.“

Bylo to tak dávno. Od té doby prožil tolik životů.

Pamatoval si, že tehdy v tom světě zuřila válka se skře-
ty, jedna z mnoha, a Nessie se k němu vesele přidala, když
ji ujistil, že jde o ty škaredé zlé skřety, žádné roztomilé
permoníky, dokonce mu svojí šizuňskou metodou nějak

přičarovala meč a zamaskovala se za vědmu. Šla do toho jen tak, pro zábavu, nejspíš ji vůbec nenapadlo, jak moc je to z jeho strany vážné. A jak moc špatné.

Pobili skřety, ale v té velké bitvě zahynuli všichni obyvatelé a návštěvníci toho světa. Nessie také; navedl na ni velkého skřeta, když viděl, že je soustředěná na nějaké to svoje kouzlo. Byl to tuhý boj, uměla se hýbat hodně rychle, ale moment překvapení udělal svoje a Nessie padla, černý plášť se znovu změnil v květovaný háv, vyjímala se na bojišti posetém mrtvolami nepatřičně a zaručeně netušila, že ji – šizuňka – někdo ošidil.

Tajn se bil až do konce, byl v podstatě nezranitelný, ale uměl se v bojích otáčet dost dobře, takže svou pojistku ani nevyužil. Potom se pustil do označování mrtvých – podle toho pak příslušné hráče v reálu hledali. Odporné, zavrženíhodné, udavačské, fuj... Stisknout jakoukoli část těla levou rukou, čip v dlani vyslal signál. Ke konci už to nepříjemně brnělo, ale vydržel, potřeboval každý bod.

Zastavil se až nad Nessie, zadíval se na to neforemné tělo, odulou tvář. Co je zač? Natáhl levou ruku před sebe, potom ji sevřel v pěst. Ne. Ji ne.

'23

Škudci společnosti

Tresty za zabití v sebeobraně v té době nebyly vysoké; vládcové zřejmě v určité fázi usoudili, že nemohou nechat pokojné obyvatelstvo vymlátit zešilejšími feťáky, opilci a nezodpovědnými agresory. Ovšem ještě během soudu, který se vlekl, jak už tomu v Evropě a zvláště v téhle zemi bývá, došlo k několika případům, kdy se mladí lidé, zvyklí

na razantní akce z her, bránili velmi vydatně a s fatálními následky pro útočníky. Nastala potřeba zákony přehodnotit a přepsat, přehnout přes koleno a zkroutit. Označení her za tvrdou drogu bylo beztak na spadnutí – ani ten mák už nebyl, co býval, a syntetické drogy měly díky povinnému očkování ještě v porodnicích značně sníženou účinnost... Tedy, nešlo tak docela o očkování; každý, kdo pobral kapku rozumu, si spočítal na prstech, že ho podrobili nějaké genové manipulaci, jenže zákon je zákon a novorozeně se těžko ubrání. A rodiče do toho nemají co kecat. Ti mají plodit dobré občany a basta.

Zkrátka a stručně, ještě během soudu přišla změna a nepřiměřená sebeobrana se vyhoupla na žebříčku zločinů snad až někam ke zpronevěře, jako by lidský život měl málem takovou cenu, co peníze. Berti šli jako nezletilí do polepšovny, která se sice jmenovala nějak jinak, korektněji, ale bylo to pořád to samé jako dřív, rodiče dostali tři roky a Tajn byl tím pádem odsouzen k pěstounům.

Co se týkalo společnosti, tresty nic neovlivnily, lidé vytřénovaní z her si svých životů cenili a při napadení se prostě bránili. V tom lepším případě. V horším případě útočili.

Co udělá vláda, když se řidiči zabíjejí nárazem do stromů u silnic? Dá vykácet aleje, protože si víc cení řidičů, kteří přece jen občas platí daně, než stromů, které jen tak rostou.

Co vymyslí vládcí, když zjistí, že část občanů si navykla na jakousi zvláštní morálku a žije tak trochu mimo dosah dotyčných vládců? Zákaz jiných světů.

To by bylo takové to makroměřítko. V mikroměřítku jedné pětičlenné rodiny... Vlastně šestičlenné, když se to tak vezme. Tajn se dozvěděl jen tolik, že jeho máma umřela.

První pěstouni mu to oznámili suše a stručně a je fakt, že ho ten den nechali být a pro tu chvíli se nepokoušeli psycho-terapeuticky ovlivňovat jeho autismus, mutismus, či jakou tu diagnózu mu vlastně přilípli. Celou pravdu se dozvěděl mnohem později, a i po letech, když mu ji náhodou připomněl duch staršího bratra v jedné poustevnické svatyni, to byla tak zlá, hlodavá bolest, že vzal sekeru a pustil se do rubání stromů v lese s dryádami, pokácel ho snad polovinu, ačkoli původně chtěl tu akci spíš nějak nenápadně sabotovat, a pak se díval, jak se členové komanda vrhají na umírající dryády a znásilňují je, a necítil přitom vůbec nic. Pamatoval si, jak zeleň kolem vadne, hnije a hnědne, hoří a černá popelem a červená krví, ty barvy mu utkvěly v paměti, vracely se mu ve snech o sestřičce, která žila tři dny. Tři dny. Jo, a za ten svět nezískal žádné body, ani si nevzpomněl, že by měl některou z těch holek označit, než to udělají psychopati z družiny.

Bratrův stín mu to velkoryse odpustil.

'43

Obluda podruhé

Když ho na tuhle práci zverbovali, dali mu podepsat spoustu papírů. Pravidla. Postupně zjistil, která může porušit, aniž by na to šéfové přišli, u kterých to obyčejně vyjde najevo, a co zásadně nejde, protože to programoval někdo fakt dobřej. Jedna z věcí, se kterými toho moc nenadělal, byl jeho vzhled. Vždycky se sám sobě podobal. Byl to podraz, jasně zacílený podraz. Někdo ho pak venku pozná – a konec. Nejradši by u sebe nosil nějaký rychle působící jed, protože ten konec mohl být pomalý a obsahově pestrý;

fantazie hráčů bývala opravdu bez hranic. Šéfové se postarali, aby mu nemuseli platit důchod.

Takže jako šaman si jenom pořídil zcuchané, plstnaté copánky a tmavou kůži a divoce se pomaloval – nosil v paměti slušnou zásobu vzorů, které působily docela děsivě, a znal světy, kam si mohl někoho z kmene poslat pro kvalitní barvy. Techniku přecházení do jiných světů ho naučil Ro, než ho naposled zatkli, však také díky ní unikl ze všech nebezpečných situací a nikdo ho ve světech nedokázal zabít, takže ho nikdy neoznačila konkurence. Ro byl perfektní šizuňk, ale stejně jako Al si vzhled zásadně příliš neměnil; u bertů to byla otázka hrdosti. Tajna nikdy nenapadlo, že by byl bratrům podobný, dokud ho podle nich nezačali poznávat. Byla to výhoda; někdy. Pomáhala mu ničit a zabíjet.

V pralese, kde žil jeho kmen, ubývalo zvíře i jedlého ovoce. Znal příčinu; o plíživou ekologickou pohromu, která postihla několik navazujících světů, se sám částečně zasloužil. Na počátku byli rostlinní zabijáci, geneticky modifikované křoviny, upravené tak, aby vysály z půdy živiny, nezbytné pro všechno ostatní. Pochopitelně bylo nutno přenést je z reálu do virtuálních laboratoří a zapojit masivní urychlovače, ovšem to byla práce šílených vědců, kteří měli svůj vlastní svět. Jeho likvidace prozatím nebyla v plánu. Al s tátou by ten proces možná dokázali zvrátit a třeba by to udělali doma na koleně, bez speciální laboratoře. Jo. Kdyby nebyli jeden zavřený a druhý po smrti.

Jako šaman zavedl u svého kmene rituální kanibalismus (snědené označoval; každý bod se hodí) a také dostal ten nápad s nevěstami, ze kterého se mu samotnému dělalo zle. Ale jeho lidé měli hlad, tak ho nadšeně přivítali.

Probíhalo to jednoduše: poslali k sousednímu kmeni pár mládenců na námluvy. Bylo kolem toho hodně tancování, vyplývali spoustu barev na kůži, ženské se vyblbly při tvorbě krojů s peřím a třásněmi, prostě docela atrakce. Další atrakce – pro příslušného ženicha – byla svatební noc. A potom nevěstu snědli.

Provozovali to tak nějakou dobu, a právě v den, kdy Tajn zjistil tu zapeklitou věc s čipem u jednoho z úspěšných ženichů a pořádně se naštvál, se objevila Nessie.

Nějak ho ani nepřekvapilo, že je šamankou kmene, jenž sídlí u Tůně duchů a má povolen přístup na jeho břeh, což je normálně pro ostatní obyvatele pralesa tabu. Nejdřív ji nepoznal, vypadala jinak. Tahle její postava byla impozantní, dva metry na výšku, jenom o málo méně na šířku, propíchané uši, nos, bradavky (a kdovíco ještě, ani na to radši nemyslel), sukně z travin a šňůrek s korálky – asi to byly obarvené kousky rákosu. On sám s ní mohl souperit jedině pomalováním, jeho vzory byly jednoznačně ohavnější.

„Musíme si promluvit, šamane,“ prohlásila rázně. Její strážci zabodli kopí do země před Tajnovým stanem a pokoušeli se tvářit sveřepě a nedávat na sobě znát strach. Byli jen čtyři a kolem nich se poflakovalo nejméně dvacet dobře živených bojovníků s divokýma očima. Opravdu byli ti hoši poslední dobou trochu divní a Tajn se vážně zamýšlel, jestli tady šílení vědci jen tak mimochodem nevyпустили nějaký ten virtuální virus Jacob-Creutzfeldovy choroby či nemoci šílených krav, říkejte tomu, jak chcete. Až se místní začnou trást a křečovitě pochechtávat, bude to jasné...

„Dobře, poodejdeme na klidné místo,“ souhlasil okamžitě. Vzal ji za macatý loket a chvatně ji vedl směrem ke svatyni, kam nikdo kromě něj nesměl. Mimo jiné tam

chodil komunikovat se šéfy, protože tohle nebyla žádná jednorázovka, tady se počítalo s celými týdny. Nedošli až dovnitř skalního dómu, sedli si na kamennou lavici před ním.

„To studí do zadku,“ řekla Nessie a zasmála se. V té chvíli už ji poznal bezpečně.

„No ne, Nessinko,“ vyhrkl, „ty ses ale vyšvihla!“

„Nápodobně, Gezi.“ Zvážněla. „Co to prosím tě provádíš? Žerete lidi? Najdu svoje strážce uvařené v kotli, až se vrátíme?“

„To nevím. S nedostatkem potravy tady došlo k obnovení starých zvyků. Obřadní záležitosti, víš. Kdybych se to pokusil zarazit, budu první chod já.“

„Spíš předkrm,“ zhodnotila ho pohledem. „Nemůžeš se udělat kapku urostlejší?“

„To je věc názoru,“ spustil, ale mávla rukou a přerušila ho.

„Já vím. Gezové jsou prostě Gezové. Zajímalo by mě, který z nich jsi ty... No, to mi asi neprozradíš. Vlastně snad nikdo neví, kolik vás ve skutečnosti je.“

„Neprozradím,“ kývl. „Hele, lidi tu zůstávají, protože se jim to líbí. Jsou to drsní. Radši bys měla vypadnout, tohle není pro jemné, citlivé jezerní obludy.“

Laškovně ho plácla, až spadl z lavice. Nebyla to náhoda, viděl jí na očích, jak se baví. „Kdo tvrdí, že mně se to nelíbí? Jen by mě nenapadlo, že zrovna ty si libuješ v hnusárnách.“

„Zajímá mě, kam až to dojde,“ řekl. Sedl si, ale pro jistotu zůstal na zemi. „Fakt jsi mi připadala citlivá, tak promiň. Nejspíš budu muset přimět náčelníka bojovníků k nějakému masakru na vašem posvátném území, chápeš?“

„Jasně.“ Zazubila se. „Nebudu tě šetřit.“

„Nepotřebuju to.“

„Jo, to máš pravdu.“ Nejspíš si vzpomněla, že ho už viděla v akci. „Jsi rychlej. Víš, že toho hada nikdy nikdo nezabil? Nikdo kromě tebe. A v té bitvě... Nestačila jsem koukat.“

„Měl jsem dobré učitele.“ A to byla pravda pravdoucí.

Rozešli se osobně v dobrém, pro účely tohoto světa se navzájem halasně prokleli, což dávalo smysl, protože dva z jejich bojovníků během rozmluvy šamanů zmizeli a nebyli k nalezení a Nessie ani Tajn v nejmenším nepochybovali, že se brzy octnou na jídelníčku.

Obrovitá šamanka a zbylí dva strážci prchali z osady za velkého jáсотu místních a Tajn se šel poradit s bojovým náčelníkem. Následujícího dne se pustil do obřadů, které je ochrání před duchy Tůně. Jako vždy zahrnovaly spoustu kvašených nápojů, bubnování, tance a sexu, takže si vysloužil všeobecnou spokojenost. Když všechny přešla kocovina, byla zahájena velká válečná výprava k Tůni.

Tajn se projevil jako schopný šaman a přinejmenším stejně kvalitní šizuňk jako Nessie, přízraky průběžně zaháněl, zaříkal, zaklínal nebo s nimi bojoval pochodní. Kromě toho se ještě stačil ohánět kopím a sledovat toho hajzla, kterého mu šefové pověsili na krk. Chlapík nic netušil, zřejmě si myslel, že je náramně nenápadný, ale Tajn měl v plánu zabít ho. Ovšem tak, aby to nepoznal.

Nessie kromě povolávání duchů také bojovala. Tajn se k ní blížil, a když už ji v té tmě, promíchané s ohněm a křikem, viděl dost zřetelně, zařval, chytil za rameno špeha a natočil ho k ní. „Jdeme! Zbavíme se prokletí!“

Probíjeli se k ní, bojovník pochopitelně nemohl váhat, když ho pobídl jeho šaman. Nessie si to užívala, oči jí planuly, ruce se jen míhaly a její kopí bylo jako vražedný blesk, odrážela nepřátele kopanci i pěstí, za zády se jí ze

tmy líhly šeredné přízraky. Jestlipak si tenhle trik legálně koupila? Ne, vypadá to až moc bohatě, to by musela být milionářka, a ti v našich krajích zásadně pečou s vládci, kdepak, obluda Nessie nebude loajální... Zase šidila, holka šikovná.

Špeh se zapletl do boje se silným soupeřem, Tajn zahnal přízračnou kostru jakéhosi dravce, odkopl cizího bojovníka, který už ležel, ale ještě kousal a škrábal, a probodl špehova protivníka obřadní dýkou. A teď se hajzlík musí vrhnout na šamanu, protože má před sebou volno, dočista volno. Tajn se záměrně sehnul, aby dorazil toho zubatého, kousajícího nepřítele, uskočil před vlajícím přízrakem a hnal se k Nessii ze strany, jako že se s ní chystá utkat.

Vítala ho rozjařeným máváním zbraní a vůbec si nevšimla, že se k ní blíží jiný bojovník a napřahuje kopí. Uměl to, nebo měl kvalitně naprogramovanou kombinézu. Zasáhl ji, když byl Tajn pár kroků od nich. Nessie ještě zvedla nůž, příliš těžké kopí jí vypadlo z druhé ruky, mlžnaté polozvířecí postavy za ní se jakoby schoulily. Tajn skočil, roztrhl obřadní dýkou duchovité klubko a narazil špeha na šamančin nůž. Náhodou, ale důkladně. Zezadu, aby ho chlap neviděl. Před ostatními ho přitom zakrýval vlastním tělem.

Dívala se na něj, bez výčitky, v jejich očích tohle nezařinil, a i kdyby, byl to prostě boj. Označil mrtvého špeha, jakmile její zrak pohasl a obličej ztratil výraz. Měl by označit i ji, aby ji už nepotkával... Ne.

Znovu se vrhl do boje a pracoval na svých bodech a na konečné likvidaci toho zmršeného světa.

Moc rád bych věděl, kdo je Nessie, myslel si, když o něco později, v civilu a v reálu vstupoval do kanceláře okresního

šéfa Ozdravení a očekával průšvih kvůli tomu špehovi. Možná dokonce jeho osobně, patřičně nabuzeného. Pečeš s těmihle příšerami, drahá obludo z jezera? Pevně doufám, že ne... Že jsi lepší než já.

'26

Hon za vzděláním

Táta vypadal sešle, ale to se po třech letech vězení dalo čekat. Nabídli mu práci při přípravách Ozdravení, odmítl, a tak musel na úřad práce, sekce delikventů, a většinou to dopadalo tak, že někde zametal, házel lopatou nebo vykládal vagóny, když se porouchaly stroje. K tomu ostatně docházelo stále častěji; země hospodářsky upadala, vládcí, zbohatlíci a tuneláři žili ve svém vlastním světě za vysokými zdmi a ve skleněných věžích – doslova či symbolicky, jak kdo, a na obyčejných lidech a věcech se šetřilo, veřejné výdaje byly ořezány a ohlodány až na kost, domy se rozpadaly, periférie měst pustly, venkov chátral, vracely se nemoci, jež byly dávno považovány za vymýcené.

„Mory jako oficiální politika řízení populace,“ komentoval táta zprávy v novinách.

„Není to divné?“ zeptal se Tajn. „Nebudou mít komu vládnout.“

„Nejspíš zavádějí nějaké drastičtější genetické úpravy, možná ještě před narozením, a nás neupravené nechají vychcípát,“ mínil otec. „Vypěstují si kvalitnější poddané. Větší poslušnost, předem vštípená oddanost vládě, něco na ten způsob.“

„Myslíš plošně? Co když se z toho vyvrbí nějaká fakt blbá mutace? Třeba i letální?“

„Zajedou si pro otroky do Afriky,“ broukl otec trpce. „Kam na ty výrazy chodíš, kluku? Připadáš mi na svůj věk moc vzdělaný.“

„Všude kolem jsou informace,“ řekl Tajn. „Normálně jsou jimi lidé přehlcní, radši je ani nevnímají. Já měl tři roky omezený přístup ke všemu, ke čtení, k televizi, k novinám, ke hrám... Tak jsem si zapamatoval každý ždíbíček.“

„Nemáš dokončenou základní školu,“ pravil otec zamyšleně. „V podstatě jsi ji ani nezačal... Možná bys mohl zkusit přijímačky na střední.“

„To přece nejde,“ namítl Tajn nejistě, i když představa informací, předkládaných takřka na podnose jako v bufetu, se mu dost líbila. Až dosud chodil do zvláštní školy, kde vzdělávání probíhalo převážně ručně. Pochopitelně si i tam zapamatoval všechno a každý poznatek okamžitě uplatňoval v praxi. Každý chvat, odkoukaný od zkušených rváčů, se hodí.

„V zákoně je taková mezírka,“ usmál se na něj táta. „Někdo hodně malý se tudy protáhne.“

Bylo to tak. Ze zákona při poslední úpravě nějakou náhodou vypadl odstavec o povinnosti absolvovat základní školu, chce-li člověk nastoupit na střední. Tajnovi zkoušky připadaly spíš jako příjemný pokec, u písemné části měl kliku, že si mohl vybrat psaní na počítači, takže se nikdo nedozvěděl, že rukou psát prakticky neumí.

„To po tobě v životě nebude nikdo chtít,“ tvrdil otec.

Tajn si myslel, že ho stejně nevezmou. U pěstounů si zvykl, že má něco jako vypálené znamení na čele, které vidí každý, kdo se podívá na jeho údaje v počítačovém registru. Ale nemluvil o tom a užíval si prázdniny – vrátili se bertíci a okamžitě vyrazili rozhábat Sklepení, kde to poslední rok nějak usnulo. Mladší bratr jim konečně

dorostl do kombinézy, tak ho bez řečí vzali s sebou a začali ho trénovat. Oni sami, zachmuření, zocelení bitkami v reálu, dostali práci virtuálních vyhazovačů a hbitě se ujali role strážců zákona, potírajících veškerou neplechu, na kterou ve světech narazili. V zařízení pro mladistvé delikventy se vyučili na hard&soft údržbáře, takže si majitel Sklepení mohl v pohodě dát nohy na stůl a popíjet jako na Havaji, a liboval si, že je tam má.

Otec doma bručel a varoval je před připravovanou akcí Ozdravení, která bude představovat faktickou likvidaci heren, Al dělal ramena, že to velcí páni jakživo nedají do kupy, protože pro ně nikdo nechce makat, leda blbci, a ti toho moc nepolámou, Ro se k té věci stavěl vážněji, nicméně prohlásil, že počítače jsou dneska všude, v autech, ve vlacích, letadlech, vzdělávání se bez nich neobejde, jen se neboj, tati. Jo, a mimochodem, když nám píchneš s těmi předprogramovanými kombinézami, třeba si i něco našetříme...

„Co když se společnost obejde bez vzdělání?“ poznamenal otec škarohlídsky.

„Proto jsi brášku přihlásil na školu?“ zeptal se Ro s malinkým úsměvem (jiný už asi neuměl). „Myslíš, že z něj bude poslední maturant v téhle zemi? Že to ještě stihne?“

„Tak nějak,“ vzdychl táta, ale ve skutečnosti to bylo jinak.

'43

Úrovně pekla

V kanceláři byl jenom šéf a začal atypicky, bez řvaní: „Posaďte se, pane Gezi.“

Tajn klesl do nafukovacího křesla pod umělou palmu. Sedátko, ze kterého se špatně vstává. Kdyby sem teď vtrhli

šéfovi pohůnci, dostanou mě, ani jim nestačím nadělat monokly, přemítal chmurně.

„Jste nejlepší, už si toho všimli i nahoře,“ pravil šéf. „Zřejmě vás čeká vyznamenání.“ Pokrčil rameny, jako že kdyby to bylo na něm, tak ani náhodou.

„Já bych radši...“ Zarazil se. „Víte co,“ dořekl rozpačitě. Tvářit se rozpačitě neuškodí. Suveréna si schovej do hry.

„Jistěže vím. Máme těžší a lehčí žaláře, něco jako kruhy Pekla, znáte Danta?“

„Vyjmenovat bych je nedokázal,“ odpověděl Tajn. Nikdy nevypadat chytřejší než šéf, další užitečná zásada. Zřejmě mi naznačil, že jisté vězně přemístil do příjemnějšího pekla... Jenomže se to nedá ověřit. „Mohl bych s nimi aspoň mluvit? Telefonem nebo tak něco?“

Šéf zakroutil hlavou. „Zatím jste toho neudělal dost. Kromě toho...“

Tajn zvedl hlavu. Teď to přijde...

„Zlikvidoval jste našeho člověka.“

„Cože?“ Jak zlikvidoval? Normálně zabil, ne? Hajzlík se probral ve svém postroji a nejspíš klel jako pohan. Nebo jako křesťan, i když o tom by se dalo pochybovat.

„Neřekli jsme vám o něm. Prověřoval vás.“ Neznělo to vůbec omluvně. „S vaším rodinným zázemím je to povinné. Musím připustit, že prověrka dopadla pro vás dobře, přímo výborně, jenže pak byl náš kontrolor zabit a vy jste ho označil.“

„Nemohl jsem tušit...“ lhal Tajn a tvářil se zděšeně. „Ale to přece nic...“

„Ne, správně by to opravdu nemělo nic znamenat, všechno bych zkorigoval a záznam smazal. Jenomže on měl slíbené dlouhé volno a odjel na chatu. Jiný okres.“

Tajn hlasitě vzdychl. Oblíbenci vrchnosti měli takové věci povolené a nepodléhali tak přísnému sledování.

„Jeho označení zaznamenala policejní sekce toho okresu, přišli pro něj, hoch nevěděl, co se děje, prý se bránil zadržení...“ Šéf si poškrábal nos. „Je mrtvý.“

A můžete za to vy, pomyslel si Tajn, ale neříkal nic, jen hleděl do země a ruce držel sepnuté před sebou.

„Ani neřeknete – Je mi to líto?“

„Přemýšlím, kde jsem udělal chybu. Mohl jsem si všimnout...“

„Ne, neměl jste si všimnout. Já vím, že teď budete ostražitější, správně jsem vám neměl nic prozrazovat, jen jsem chtěl, abyste... chtěl jsem vám pokazit spaní. Nemám vás rád, Gezi.“

Oni snad spolu něco měli, žasl Tajn, ten chlap je z toho mimo, že by tajní milenci? Ale tvářil se ponuře a v rámci možností chápavě.

„Vstaňte!“ štěkl šéf a díval se, jak se neoblíbený zaměstnanec namáhavě hrabe z vakovitého křesla. „Pokyny pro další akci máte u asistenta. Teď vypadněte.“

Tajn tiše zadoufal, že šéfovy tlusté prsty nedosáhnou až do příslušného kruhu toho pekelného žaláře a že někde existuje nějaká mašina, která mu nestranně počítá body. Snad by se i pomodlil, jenom si nebyl jistý, jestli je na té správné straně a v čí poště by jeho prosba skončila.

’43

Políbit žabí královnu

Ten svět byl tak jasně Robertův, že ho prostě nemohl zničit. Byl to svět jejich posledního nejlepšího dne, louka a les,

čmeláci a nadrzlé veverky, rozložitý stromy pro malého Tajna. Aby byla nějaká legrace, vyskytovaly se tu rychle rostoucí hříby, se kterými se člověk musel poprat, než si je připravil k jídlu na ohníčku; chňapaly totiž po nohou, dloubaly do vás klobouky a vrískaly ostošest, když jste je krájeli. Ani s těmi veverkami to nebylo tak lehké, některé byly metr dlouhé a měly pořádné hlodáky, a kdo se s nimi potkal poblíž červené muchomůrky, musel buď zdrhat, nebo bojovat, což s houbařským nožikem (jediná povolená zbraň) nebylo zrovna na smrt. Lepší byl box. A pokud jste potkali veverku, která se muchomůrkou zfetovala, honila vás po lese třeba půl dne a praštěně se přitom chichotala a mávala ocasem.

Vesničané, patřící přímo ke světu, pravděpodobně střídající se hráči, snad z nějakého klubu historiků, byli milí a klidní, v hospodě rádi vyprávěli místní pověsti – napůl zábava, napůl lekce z dějepisu, Tajn jen žasl, kde bráška přišel ke vzdělání, ale dodatečně si uvědomil, že jeho bratři nikdy nemluvili jako typické děti z výchovného ústavu a že jim to vždycky myslelo; lapali po informacích stejně jako on a právě tak si všechno pamatovali.

U vstupu bráška nastavil docela husté filtry, které propouštěly jenom neozbrojené a zadržely každého, kdo neodpověděl správně na otázky mluvící skály, a byly to otázky, které v sobě měly ranou morálku z mateřské školky, prosté zásady předškolního věku, jimž malý človíček ještě věřil. Chodily sem hlavně děti. Možná i učitelky ze školky.

Ro by měl mít kupu dětí, pomyslel si hořce Tajn, když se sem vloupal trikem superboha, dohlizitele nad světy – pro tento účel mu ho předal šéfův asistent. Nejspíš ani on

nevěděl, kdo je tím superbohem, jestli je na úrovni kraje, státu, Evropy nebo celého světa... Ne, celého světa asi ne, podle odvážlivců, kteří se probourali všemi důmyslnými zábranami a dostali se na internet a skutečné světové zprávy bez filtrů a cenzury, protože tohle šílenství zatím vynechávalo Severní i Jižní Ameriku a část Asie. Pak ještě existovaly kraje, které měly problémy o sto let opožděnější, o těch nemělo smysl přemýšlet.

Kdybychom mohli utéct do Ameriky, uvažoval Tajn, zmizelo by nám z čela to pomyslné vypálené znamení. Jenomže bychom asi dostali jiný cejch, značku přistěhovalců, uprchlíků, kterých tam mají zaručeně plné zuby, co zuby, mají jich po krk, topí se v nich jako v žumpě, jako v pekelných kotlích s vařící močůvkou...

Do hajzlu s volnými asociacemi. Ro nikdy nebude mít děti. Ani Al, ani já. Můžeme si dělat naději, že se hezky celá rodina sejdem právě v pekle, na nebe by snad měla nárok neznámá sestřička, která za tři dny života zřejmě nestačila spáchat žádný zločin, jenomže ji asi ani nestihli pokřtít. Leda by tam její malinká dušička proklouzla nějakým trikem, nějakou mezírkou v zákoně.

Kruci, tenhle svět nenechám zničit, rozhodl se pevně. Schovám ho. Aby ho nikdo shora ani neviděl, ani se do něj nedostal.

Vyzkoušel různé říkanky z dětství, texty písniček, které se bráškům líbily, až se nakonec dostal dovnitř mluvící skály pomocí úryvku z máminy ukolébavky: *Nechod' v noci po ulici, k ránu skončíš v popelnici*. Ve skále našel rozlehlé bludiště chodeb, až moc rozlehlé pro tři lidi, kteří tuhle máminu básničku znali, ale je fakt, že starší bratři mohli mít dívky (o jedné dokonce věděl), ctitelky, snad

i pár přátel, kterým se dalo věřit, i když ti určitě nebyli z polepšovny... V jedné slepé uličce narazil na dávno mrtvou ženu ve skafandru. Zatrnulo mu. Zmocnil se ho povědomý pocit, že tahle osoba opravdu umřela, a nejen tady. Neoznačil ji a šel dál.

V dómu s krápníky potkal Robertova ducha – jednoho z mnoha, které bratr zaměstnával jako strážce.

„Ahoj, Ro,“ pozdravil. „Jsem Tajn Gez. Malý Tajn.“ To bylo jejich dávno domluvené heslo a duch ho poznal.

„Co potřebuješ?“ zeptal se prostě.

„Ochránit tenhle svět. Zabezpečit. Včetně superbožích triků.“

Duch si zamnul poloprůsvitnou bradu. „Superbůh má trik i na nás?“

„Mě sem tak dostali,“ vysvětlil Tajn.

„Ty s nimi spolupracuješ?“ zděsil se duch upřímně. „Ty, Gez?“

„Musím.“ Abych dostal tvou skutečnou osobu ze žaláře, bráško... Ne, to neřekl. Kdo ví, jestli by to duchův program dokázal přežvýkat. „Ale ne při zničení tvého světa. Pomoz mi.“

„Pohřbi svitek ze svatyně,“ řekl duch. „Ale dej pozor. Tenhle svět tě nezabije, protože jsi Gez. Můžeš tu však zabloudit. Navěky.“ Celý jeho průsvitný obrys se otrásl jakoby hrůzou z představy, že by někdo z Gezů mohl opustit svět odpojením. Taková hanba.

„Kde ten svitek najdu?“

„Poptej se po žabí královně,“ poradil mu duch. „Nestačí svitek najít. Je prázdný. Musíš ho napsat.“ Načež se rozplynul ve vzduchu. Tak ten se ti fakt povedl, díky, bráško, povzdechl si Tajn.

Ještě chvíli bloudil jeskyněmi a nacházel další mrtvé průzkumníky, ale žádná z těch mrtvol už v něm nevyvolala ten pocit opravdovosti a nezvratnosti. V jednom z krápníkových sálů (že si Ro vážně vyhrál, kde na to vůbec vzal čas?) se ve svitu jeho pochodně (tady nebyl problém vyčarovat si ji, což mohl vědět jenom Gez, ale napadnout to mohlo koneckonců kdekoho) lesklo jezírko. Překrásné, jak se v něm ty stalaktity na stropě odrážejí, jen jim chybí protějšky na zemi, působí to nepřírozeně...

Vztáhl ruku a cvrkl do krápníku. Ozval se akord, pomalu dozníval a Tajn soustředěně naslouchal, pak pokývl a tiše zazpíval: „*Máš má ovečko dávno spát...*“ Bláznova ukolébavka. Zdá se, že bráška tvořil svět pro děti, které mají problémy s usínáním. Jasně, my psychicky narušení musíme držet spolu.

Voda se rozestoupila, uviděl schody. Vykročil, chvatně, tady nebylo nad čím bádát. Sestupoval dlouho dolů, pak se schody prudce zlomily, zatočily, a znovu, jako do věže, brnkl špičkou nohy, zazněl akord, po něm další, aha, tohle bude klasika... *Letěla bělounká holubička*. Je to vlastně o smrti matky, která tu zanechá děťátko, to je o naší mamě, Ro, copak jsi mě chtěl rozbřečet?

Ale i tohle heslo zabralo bezchybně, vylezl studnou na něčím dvoře v dědině, byla to hospoda a uvnitř u nealkoholického piva (přece jen je to tu pro děti) vyslechl vyprávění o žabí královně. Vylézá za úplňku ze Zapomenutého rybníku, jehož hráze tak zarostly, až se stal jezerem, a když ji oslovíš správným jménem, splní ti přání. Vypravěč s roztřeseným hlasem mávl rukou směrem k onomu rybníku, tak se to dělalo, když autor světa nechtěl poutníkům zbytečně komplikovat život. Přivolat úplňek bude hračka,

Tajn si vybavoval nejméně tři veršičky, které vyzkouší, a to by v tom byl čert, kdyby jeden z nich nezafungoval. Ale jak tak pochodoval utěšenou krajinou a hledal omšelé milníky, nemohl přijít na žádné žabí jméno.

To bude oříšek. Bude muset šidit. V duchu kombinoval a přehazoval si slova, zkoušel si jména nanečisto. Až najednou stál na zarostlé hrázi. Zamrkal. Moc rychle! Tohle nebylo normální putování, někdo mu zatraceně pomáhal.

Proč? Možná si prozpěvoval nějaké ty veršičky, které u nich doma poletovaly vzduchem v jednom kuse... *Léto v kalendáři, úplněk nám září, vlkodlak se páří...*

Nebo si broukal árii *Měsíčku na nebi hlubokém...*

Nebo další z máminých písniček na dobrou noc *Když svítí měsíc kulatý, poutník se z cesty nevrátí...*

Rozhodně byl u rybníka a stmívalo se a měsíc vyjde co nevidět. A furt nemám žabí jméno. Rosničko, Kuňko, Skokanko, Ropušinko...

Vyšel úplněk, stoupal na černomodrou oblohu a z rybníku pomalu, důstojně vylezla žabí královna. Veliká, zelená a dost strašidelná, ale jen se podíval na její žabí obličej, hned se začal usmívat.

„Nessie!“ zavolal. „Splníš mi přání?“

Otočila se k němu, až to šplouchlo, a rychle, i když s velkým čvachtáním, doskákala k němu. „Co ty si máš co přát, Gezi? Vždyť je to tvůj svět, ne?“

Zavrtěl hlavou, cítil, jak mu měsíční světlo klouže po tváři. „Ne, já ho jen chci zachránit.“

„Někdo ho ohrožuje?“

„Jo.“ Ukázal nahoru. „Někdo vysoko nad námi. Chci ho schovat a na to potřebuju svitek ze svatyně.“

„To je tvoje přání?“

„Ano.“

„Mám ti cestu popsat, nebo chceš radši doprovodit?“ zeptala se.

„Doprovodit!“ vyhrkl bez váhání. Připadalo mu, že se zamyslela. „Co je?“

Zatvářila se upejpavě. „No, tak mě teda polib.“

Chvilku mu trvalo, než pochopil, že to myslí doslova. No jasně, tady se mu zaručeně promění v princeznu, královnu nebo prostě dívku! Sehnul se, pak si radši klekl a políbil ji na tu ropuší papulu. Byla příjemná, vůbec ne slizká. Jemně ho odstrčila, tyčila se nad ním, a i když vstal, pořád byla vyšší.

„Musíš být vždycky tak vysoká?“ broukl mrzutě, ale stejně se mu líbila; štíhlá, okatá, v něčem blýskavém s perlami a diamanty, ačkoli v té široké sukni se jí bude špatně pochodovat.

„Prostě mi to tak vychází,“ pokrčila rameny. „Tak jo, jde se plnit přání.“ Šla před ním a spěchala – možná aby se nestačil zeptat, jak se vůbec stala žabí královnou. Bez- tak zase šidila.

U svatyně byli brzy, měsíc ještě nevyšel po nebi úplně nahoru. „Tu bych asi našel i sám,“ zašeptal Tajn. Ten oblouk nad vchodem, ty nepravidelně zasazené kameny ve stěnách, v mezerách mech... Starší verze strašidelné kapličky, kterou Ro kdysi našel v knize, ofotil si ji a fotku pověsil nad postel. Pamatoval si i následující obrázky z té knihy. „Uvnitř bude ořechová truhla. Tam by mohl být ten svitek.“

„Vyznáš se,“ pochválila ho. „A umíš líbat... žáby.“

Šlehl po ní pohledem, tvářila se jakoby nic. „Asi jsem na obludy.“

„Hm. A co je v tom svitku?“

Chvilku zvažoval, jestli není Robertova dívka (tedy kdyby byl brácha náhodou nevěrný té, o které věděl), že ho takhle testuje, ale netroufl si vyzvídat. Hlavně že mu pomáhala. „Nic. Musím do něj něco napsat.“

Vyběhl po třech schůdcích, do tmy, ale na zdi čekala pochodeň a rozžala se, jakmile na ni ukázal prstem. Už viděl truhlu, ale žádný zámek, nic, čím by se dala otevřít. „No tak se otevři, dýňové semínko,“ řekl, víko odskočilo a za ním na vteřinu zavládlo bezdeché ticho. Ať si to dá Nessie sama dohromady. Dýňové semínko, sezamové semínko, není to snad podobné? Byl to Alův fórek a požívala ho celá rodina. Dokud z ní něco zbývalo. Vytáhl svitek a rozložil ho na oltářní lavici, to už mu Nessie nakukovala přes rameno.

Hrábl do vzduchu, otevřel okno a přitáhl si do něj neviditelnou klávesnici, nad svitkem se přitom objevilo poloprůsvitné pero, totiž spíš brk. *Tento svět neexistuje*, napsal Tajn a brk se poslušně rozběhl po pergamenu. Před ním, ve vzduchu, se objevily řádky kódu, rudé, jako by je napsal krví. Tátův kód, se kterým vyrůstal, který mu připadal srozumitelnější než řeč některých lidí. Tak oni to tvořili spolu, otec se synem... To už je hezky dávno.

„Co to je?“ hlesla Nessie.

Neodpověděl. Nějak mu připadalo, že to ví docela přesně, jen dělá nevědomou žabku. Místo toho řekl: „Musím ho zakopat.“

Sbalil svitek, brk hodil do truhly, zaklapl víko. Rázným krokem opustil svatyni a vyrazil tam, kam ho posílal tátův odkaz, který si právě přečetl. Slyšel její kroky za sebou a těšilo ho, že jde s ním.

To místo se nacházelo mezi nízkými, rozložitými stromy, právě tak na lezení pro malého Tajna, a strašně se podobalo tomu, kde toho památného dne obědvali. Ucítil na jazyku příchuť ochranného krému proti sluníčku. Stoupl si na špičky, sáhl mezi dvě mohutné větve – a držel v ruce náradí, motyku a lopatu.

Nessie zalapala po dechu, ale rychle se vzpamatovala. „Chceš pomoci?“

Beze slova jí podal lopatu a pustil se do kopání. Nessie si ušpinila ty parádní šatičky a přišlo jí to k smíchu, až kuckala, ale nepřestala přitom vyhazovat hlínu.

„To stačí,“ prohlásil, když byla jáma dost prostorná, aby do ní mohl rozložit svitek. Sotva ho položil, zazářil ve vzduchu krvavě rudý kód. Chopil se lopaty a začal jámu znovu zasypávat. Písmena a čísla pomalu mizela. Tajn se zadíval na hladkou hlínu, ještě jednou ji uhladil lopatou, sehnul se a nakreslil prstem stylizovaný obrázek malého hlodavce, možná křečka nebo sysla, mohla to být i myš, pokud si dokáže sednout na zadní. Symbol malého Tajna, který Ro i otec dobře znali. Pak ploché místo překryl drnem a pohlédl na Nessii. „Hotovo, zavřeno. Dostaneš se odtud?“

„Já ano, ale poflakuje se tu pár děcek.“

„Chtěl jsem tě poprosit, abys jim otevřela nějaký východ. Zvládneš to?“

„Takže to tu zakonzervuješ? Dokud nebude na světě líp?“ Koukala na něj trochu shora, s hlavou nakloněnou k rameni. Když jenom kývl, pokračovala: „Kdo vůbec jsi? Tys tenhle svět neudělal, co?“

„Ne. Vždyť víš, kdo jsem. Prostě Gez. Jeden z nich.“ Odmlčel se. „Vlastně jsme bývali čtyři.“

Asi v tom zaslechla něco divného, protože se šeptem zeptala: „A teď?“

„Míň,“ odpověděl stejně potichu. A ty to nejspíš víš, ale o tom si teď nebudeme povídat. „Musím... Mám ještě moc práce jinde.“

„Zvládnou to,“ řekla. „Uvidíme se?“

„Jak tě znám, tak určitě.“ Neusmál se, najednou mu bylo smutno.

„Nechceš mě ještě políbit? Teď jsem docela hezká, ne?“

Musel se k tomu natáhnout a pak honem použil jeden z triků svých bratří a vybledl do ztracena, nebo spíš do jiného světa, kde potřeboval vyhubit rasu inteligentních potkanů, a po nich i osazenstvo poslední farmaceutické továrny. Využít jejich laboratoře, jejich vynálezy a veškerou pomoc, a pak jednoho po druhém vyvraždit a označit. S posledním se porval, pohmoždil si levé zápěstí a tím si znemožnil aktivaci značkovače. Bude prohlašovat, že ten krám nefungoval už v tom dětském ráji, kdo nevěří, ať tam běží...

Cesty do prázdných světů se zavinou do sebe a nikdo je nenajde. Na ústředí tiše předpokládají, že je časem zlikviduje některý z uklízacích programů, které lapají po každém nevyužívaném kousíčku paměti. Což není tak docela jisté, ovšem v každém případě pozdější kontrola není možná.

'26–'29

Neštěstí nechodí po horách

Na šestiletce měli paní (striktně vzato slečnu) ředitelku, která se stala pedagožkou jakýmsi tajemným omylem osudu, a pravděpodobně nad ní drželo ochrannou ruku